

Povestea Magului călător în stele

Mihail-Nicolae Stanca

30. 07. 2015

La primul strigat, din noapte, al cocoșilor, încă existenți...

Argumente – analiză - decriptare. Comentariu original
(fragment dintr-o lucrare mai amplă despre *Eminescu universal*),

a. ROMÂNII ÎN CĂRȚILE SACRE ALE OMENIRII * În poemul "Povestea Magului călător în stele", nominalizarea țării Havila, care prin anagramare dă Țara Vlahia, se confirmă în Geneza 2:10-14: "Un râu ieșea din Eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe. Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur. Aurul din țara aceasta este bun; acolo se găsește și bedelion și piatră de onix" (Încă din vechime a existat un interes istoric și științific, pentru țara Havila, chiar și unul economic, acesta fiind dovedit, între altele, de interesul romanilor pentru aurul dacilor, iar în anii din urmă de faptul că deasupra României s-au înmulțit sateliții, care scanează toată Țara 24 de ore din 24. Dragostea subită a coloșilor mondiali și a veneticilor, față de România, face mai mult evidentă prezența acestor sateliți staționari și a altora...) * Din „*VALAHIA în cartea genezei*”, cartea savantului S. CORYLL, reținem: "Țara Havila", din **Întâia Carte a lui Moise** este **Valahia** de mai târziu, **România** de azi... Dacă **Fisonul biblic**, unul din râurile care curgeau prin Eden, a fost identificat cu Dunărea încă din epoci îndepărtate, noi având dovezi scrise despre aceasta, datând din secolul IV d.H., este pentru întâia oară când se identifică țara Havila cu Țara Românească. E suficient să amintim că, în această lumină, țara în care au trăit strămoșii românilor și în care ei trăiesc azi este consemnată încă din mileniul II înainte de Hristos, fiind prima țară pe care Biblia o numește... Putem să credem că "Pe-o gura de rai" nici n-a fost la început o metaforă, așa cum o simțim azi, ci exprimarea la propriu, în termenii cei mai exacti, a unei realități, - Dunărea însăși fiind "gură" a râului ce ieșea din rai * Homer (sec. 8 î.H.) ne povestește la începutul Cântului XIII al Iliadei, că Zeus, luându-și privirea de la Troia, și-o poartă peste Bosfor, "țări și noroade să vadă". Poetul nu numește țările străbătute de privirea lui Zeus, dar ne spune popoarele întâlnite: *tracii, moesii și "aviii cei mai drepți dintre toți muritorii"* * Pentru a circumscrie domeniul slujirilor ce ne-au fost încredințate, de la începutul lumii și ca atare până la sfârșitul ei, se cuvine să rememorăm felul în care Cărțile Sacre se referă la neamul valahic al cărui nume îl mai purtăm: **Țara Havila (Fac. 2.11)** consemnată și de Scrierile Vedice cu numele de Havila este **Vlahia** sau **Valahia**, adică **România** de astăzi, **Țara sfântă și binecuvântată**, în care trăim și noi cei de astăzi * Foarte important este faptul că în șirul neamurilor de la Sem la Avram este înscris **neamul valahic al lui Peleg ca întemeietor al lumii civilizate** (Fac 10.25). Reiterarea aceluiași arbore genealogic în **I Cronici (1,24-27)**, dar și în Evanghelia Apostolului **Luca (3,34-36)** prin dublarea numelui de Peleg cu cel de Falec (a se citi Valac), și **prezența vârfului Pelega în munții Retezat fac indubitabilă identificarea**. Sintagma teonimică arhetipală Vilah-Vilah, regăsită și în mitonimul vedic Valak-Hilya atribuit unui mare grup de iluminați, a fost codificată de înțelepciunea ebraică sub forma tetragramei sacre **YHWH** * În 1999, în timpul vizitei ecumenice în România

ortodoxă, papa Ioan Paul al II-lea confirma ceea ce este scris în Biblie, prin expresia: **“România este Grădina Maicii Domnului”** * Reperetele căutate, care să confirme povestirile babilonienilor, până astăzi nu s-au aflat. Textul scris pe **PIETRELE ARHEOLOGICE descoperite pe Crișul Alb**, în hotarul localității Zărand jud. Arad și pe **HARTA DACIA ANTICĂ COPIE REALIZATĂ DE PE ALTE PIETRE ARHEOLOGICE**, descoperită de către **Aug. Treboniu-Laurian** (**“vestitul tribun de pe Câmpia libertății din Blajul anului 1848”**, n.n.) localizează Edenul în Dacia, între râurile Tisa, Izvoarele Crișului Alb, cursul Crișului Alb și Mureș. În acest spațiu noi am identificat toate reperetele descrise de Biblie în Facerea capitolul 2 vers. 9-14 și reperetele formulate de către savanții care au efectuat cercetări * **Concluzii:** Reperetele din Biblie care localizează Edenul și Grădina Edenului și reperetele cerute de marii savanți ai omenirii pentru identificarea acestui spațiu regăsindu-se în hotarul localității Zărand, confirmat de harta Dacia Antică și de piesele arheologice ne determină să prezentăm lumi aceste descoperiri ca adevăruri.

b. POVESTEA MAGULUI CĂLĂTOR ÎN STELE • Redăm, în continuare, fragmente de comentariu, ca exemplu de **analiză** a unui singur poem ”tainic”, din creația eminesciană, structurat în trei **Cânturi**, ce însumează peste **960** de versuri. Acest grandios **Poem, scris după momentul revelației din 1867, reprezintă una din dovezile dobândirii unui potențial uman și creator incomensurabil**, care se pretează - datorită tematicii speciale - la o profundă **tâlcuire hermeneutică și duhovnicească** Vom încerca, să aducem, în atenție, doar câteva din aceste copleșitoare **aspecte cifrate**. Un aspect care frapează, în mod deosebit, ține de modul deosebit de complex în care ne apare **structura Poemului** (Versiunea din ediția postumă, *Preot și filosof*, Ed. Simplu, 2008, cu numerotarea versurilor, pentru a ajuta înțelegerea remarcilor de la acest punct 2 b.)

Cântul I conține **128** versuri distribuite în **16** strofe a câte **8** versuri strofa. **128** (în numerologia creștină, n. red.) este **2**, **16** este **7**, iar **8** rămâne ca atare; la o analiză numerologică rezultă că poetul mag vrea să ne atenționeze că se află în fața lui Hristos-Dumnezeu, indicat atât prin numărul doi, care semnifică cele două firi ale Domnului, cea umană și cea divină, cât și prin numărul șapte, iar întrucât cele **128** de versuri sunt împărțite în strofe de câte **8** versuri, aceasta vrea să însemne că poetul este pregătit, ca în prezența Domnului să participe la *Judecata de apoi*, indicată de numărul **8**)

Cântul II conține **419** versuri distribuite în **11** strofe a câte **5** versuri strofa; **23** de strofe a câte **8** versuri strofa și respectiv **36** de strofe a câte **5** versuri strofa. Numerologic, **419** este **14**, adică **5**, iar numărul **5** semnifică: *Dumnezeu în mijlocul nostru*, aspect reflectat pe deplin de poet, prin faptul că pe tot parcursul inițierii magului, care nu-i altul decât poetul, este prezent zeul. Inițierea este indicată prin numerele **23=5** sau **6** și ea se face astfel încât magul – poet are mereu prezentă ziua Judecății de apoi, indicată prin strofele de câte **8** versuri. Magului inițiat duhovnicește îi este descoperită *desăvârșirea lui Dumnezeu*, prezentă și lucrătoare, în Creație, indicată prin numărul **36=9** și-i este garantat viitorul mântuitor, prin faptul că Hristos – Dumnezeu îl va însoți în tot locul și va fi împreună lucrător cu el, adevăr indicat de numărul **5**.

Cântul III conține **297** de versuri distribuite în **38** de strofe a câte **4** versuri, urmate de o strofă cu **5** versuri și una cu **6** versuri, apoi **2** strofe a câte **5** versuri, urmate și acestea de o strofă cu **6** versuri, după care urmează o strofă cu **7** versuri, o prozodie cu **33** de versuri, o alta de **18** versuri, după care poetul introduce o strofă cu **4** versuri urmată de o prozodie de **16** versuri și **5** strofe a câte **8** versuri. Așa cum se poate vedea, aspectele numerologice sunt mult amplificate, în acest ultim Cânt, dar ele au o coerență copleșitoare, coerență pe care doar un om înduhovnicit, prin care lucrează și vorbește, neconținut, Duhul lui Dumnezeu, o poate

avea. Dar într-o analiză numerologică, $38=11=2$, care, în simbolică creștină, este cifra lui Dumnezeu Fiul sau Cuvântul, Acela Care este Lumina vie, în sânul Sf. Treimi. Este ca și cum poetul dorește să ne atragă atenția, prin aceste **38** de strofe de câte **4** versuri, că toată călătoria magului, creat de Dumnezeu și trăitor pe Pământul, semnificat prin **4**, se face cu binecuvântarea Domnului Iisus Hristos, Cel în Care se manifestă **două Voințe**, cea divină și cea umană. Cum cifra **4** reprezintă atât totalitatea creată și revelată dar și sensul revelației, desăvârșit de Fiul Întrupat, pe Cruce, poetul ne dă astfel cheia saltului deosebit pe care-l face, în planul cunoașterii tainelor, imediat după anul 1867, anul despre care se spune, pe baza surselor citate, că nu se cunoaște ce a făcut Eminescu. Strofa, imediat următoare, de **5** versuri, consfințește prezența vie și lucrătoare, la înduhovnicirea magului, a lui Hristos - Dumnezeu, care face un act de recreare a magului, lucru semnificat de strofa cu **6** versuri, **6** fiind simbolul creației. Amintim că cifra **5**, în simbolică creștină, este numărul harului divin. Lui **5** i se atribuie, în general, misterul Fecioarei Maria, asupra căreia a planat plenitudinea harului. Prin aceasta poetul voiește să ne spună că nici un nevoitor duhovnicesc nu poate să urce muntele desăvârșirii de sine și al cunoașterii lui Dumnezeu, cu Tainele pe care El ni le dăruiește, prin har divin, dacă, pe tot parcursul, întocmai ca și magul călător în stele, nu se bucură de prezența vie a Maicii Domnului în sufletul și în rugăciunile lui. După Biblie, **5** este simbol al Omului – Dumnezeu, Iisus Hristos, Acela Care a suferit cele **5 Plăgi** pe Cruce și al Fecioarei Maria, cărora poetul inspirat de Duhul Sfânt le închină și alte poezii. Prin **5** poetul dorește să ne atragă atenția și să ne asigure, că după inițierea harică, în Sionul despățimit al magului călător în stele, se sălășluiește Viața divină cu Voința Sa divină, evidențiate de poet prin cele două strofe de câte **5** versuri, care urmează strofei de **6** versuri. Prin strofa de **6** versuri, poetul voiește să știm că deasupra omului nevoitor, în special, se află Harul original, Acela Care s-a aflat asupra omului la momentul creierii lui. Dar **6** este și cifra Luminii create, lumină care-l va însoții pe mag, în tot periplul său spiritual și duhovnicesc. Cum **6**, după Euclid este și primul număr perfect, nu mai este nici o surpriză că după tot periplul tainic, poetul mag ajunge atât de desăvârșit, cât îi este permis unui om al lui Dumnezeu, care, în calitate de chip al Chipului, încearcă astfel să se apropie, prin rugăciune, meditație și contemplare, de Singurul Om desăvârșit și Dumnezeu adevărat, Domnul Iisus Hristos. Ca și cum nu ar fi suficiente aceste date, poetul adaugă, imediat după strofa de **6 versuri**, ce urmează după cele două strofe de câte **5** versuri, o strofă cu **7** versuri. Numărul $7=3+4$ este Numărul lui Hristos, Acela Care prin Învierea de către Tatăl în Duhul Sfânt(**3**), traversează Umanitatea și Trupul Său de carne(**4**) pentru a Se Înălța la Cer și a Se așeza la dreapta Tatălui, în Slavă. Căci **Numărul 7** este și Simbol al Duhului Sfânt, răspândit în creație prin cele **7** daruri sau virtuți duhovnicești, daruri pe care le va primi și poetul-mag. Totodată, prin **cifra 7**, poetul dorește să pună în evidență, în mod și mai explicit schimbarea totală a lui, prin Hristos în Duhul Sfânt, după periplul stelar. **Numărul 7** este de asemenea număr perfect, care simbolizează, în egală măsură, abundența harului divin, aceea de care s-a bucurat și poetul.

Remarcăm, doar în treacăt, că din cele trei numere care ne indică numărul de versete ale fiecărui Cânt, doar numărul **128** se află de **4** ori în Biblie. În plus, conform sesizării matematicienilor, **128** este cel mai mare număr, care nu poate fi exprimat ca sumă a nu importă cărui număr de pătrate distincte, de unde remarca că cel care dorește să se înduhovnicească și să dobândească cele șapte virtuți, trebuie să realizeze în sine, cu cele ce-i aparțin lui, despățimirea și urcușul până la starea în care Hristos Domnul vine cu Tată și cu Duhul Sfânt și Se sălășluiește în el. Pentru că **numărul 128** poate fi exprimat prin combinarea cifrelor sale cu operatori matematici, astfel: $128=2$ la puterea(**8-1**). **Numărul 128** are de asemenea caracteristica următoare. Plecând de la 1 și luând, de fiecare dată, dublul pătratului, fiecăreia din cele trei cifre componente, se obține **128**, după cum urmează:

1 la puterea a doua x cu $2=1 \times 2=2$

2 la puterea a doua x cu $2=4 \times 2=8$

8 la puterea a doua x cu $2=64 \times 2=128$

De asemenea **128** este un număr Zuckerman, căci $1 \times 2 \times 8=16$, care este un divizor al lui **128**. Amintim, de asemenea, că **128**, în tehnica de calcul, este mărimea, în biți, a unui format de date întregi, etc., etc.

M-ca Domnului împărtășind. Printre cei împărtășiți de Ea se află și Eminescu, la locul de mare cinste ce se cuvine unui Sf. Martir.

Așa, probabil, arăta Eminescu,
după ce s-a împărtășit cu adevărul hristic, de la M-ca Domnului

Vă atașez Poemul ”*Povestea magului călător în stele*”, versiunea din ediția postumă, Preot și filosof, Ed. Simflu, 2008, cu numerotarea versurilor, pentru a vă ajuta să înțelegeți remarcile mele, din textul poemului

Povestea magului călător în stele de *Mihai Eminescu*

I

1. În vremi de mult trecute, când stelele din ceriuri
  2. Erau copile albe cu părul blond și des
  3. Și coborând pe rază țara lor de misteruri
  4. În marea cea albastră se cufundau ades;
  5. Când basmele iubite erau înc' adevăruri,
  6. Când gândul era pază de vis și de eres,
  7. Era pe lumea asta o mândră 'mpărăție
  8. Ce - avea popoare mândre, mândre cetăți o mie.
-
9. Domnea în ea atuncea un împărat prea mare,
  10. Bătrân, cu ani o sută pe fruntea lui de nea
  11. Și mâna lui sbârcită, uscată însă, tare,
  12. A țărilor lungi frâuri puternic le ținea.
  13. Și țările 'nflorite și 'ntunecata mare
  14. La glasul lui puternic gigantic se mișca.
  15. Dar nu se miră lumea de brațu-i ce supune,
  16. Ci de a lui adâncă și dreaptă 'nțelepciune.
-
17. În sala cu muri netezi de-o marmoră de ceară,
  18. Pe jos covoare mândre, cu stâlpi de aur blond,
  19. Cu arcuri ce-și ridică boltirea temerară,
  20. Cu stele, ca flori roșii pe - albastrul ei plafond,
  21. Cu arbori ce din iarnă fac blândă primăvară
  22. Și 'ntind umbre cu miros pe-a salei întins rond,
  23. Acolo sta 'mpăratul... - boierii lui de sfat -
  24. Pe tronu-i de - aur roșu sta mut și nemișcat.
-
25. Ca aripe de lebezi mari, albe, undoioase,
  26. Pletele argintoase pe umerii-i cădea
  27. Și barba lui cea lungă pe piept îi cădea deasă,
  28. Dar ochii, stele negre, întunecați sclipea;
  29. Sprâncenele-i bătrâne se 'ntunecau stufoase,
  30. În mână sceptru de - aur , povara lui cea grea,
  31. Pe fruntea lui cea ninsă de aur diadem —
  32. Părea c'așteaptă-a morții întunecos problem.
-
33. Boerii dimprejuru-i pe scaune de - onoare
  34. Păreau că-s zile stinse pierdute în trecut,
  35. Cu fețele lor palizi ca raza cea de soare,
  36. Cărunți, cu barbe albe pe pieptul cel tăcut;
  37. Pe frunți ce grămădise a anilor ninsoare,
  38. Pe umerii lor vremea cu pași mari a trecut.
  39. Ca zilele alb stinse, ei din trecutul lor
  40. Priveau la acel soare ce li-a lucit cu dor.

41. De-odată împăratul din tronul lui se scoală
42. Ca regele pustiei din stânca de granit;
43. În curte oastea sună cântarea triumfală.
44. Poporul o aude mișcându-se 'miit.
45. Din muri, din stâlpii netezi, stindardele de fală
46. Desfășurate tremur la sgomotul ivit.
47. Lui glasul îi tremură... dar răspicat și blând
48. Vorbe mărgăritare le 'nșiră tremurând.

49. «Vremea pe ai mei umeri s'a grămădit bătrână.
50. Din oase și din vine a stors a vieții suc
51. Și slabă și uscată e 'mpărăteasca-mi mână.
52. Brad învechit prin stânce pe tron-mi mă usuc,
53. Curând va 'ntinde moartea mantaua ei cea brună
54. Pe mine... Și suflarea-mi aripile-i o duc.
55. Cu rece - aghiazmă moartea fruntea mea o sfințește
56. Și inima-mi bătrână bătăile-și rărește.

57. « Și sufletu-mi pân' n'a 'ntinsîmflatele-i aripe
58. Spre-a stelelor imperiu întins ca și un cort,
59. Nainte până corpu-mi să cadă în risipe,
60. Nainte de-a se rupe a vieții mele tort,
61. Rog cerul să 'nmulțească hotarnicele clipe,
62. S'urnesc pe umeri tineri imperiul ce-l port—
63. Pe-a fiului meu umeri voiu pune pân' trăiesc
64. Imperiul gigantic, purpuru 'mpărătesc.

65. « Dar viața are multe alunecușuri rele,
66. Prea 'mbie pe oricine cu chipul ei cel drag
67. Și frâurile lumii să i se pară grele,
68. Din mâni el să le scape la al domniei prag;
69. Căci zilele - unui rege primejdii au în ele —
70. El poate să aleagă-a plăcerilor șirag
71. Ș'atunci devine umbră — pe mână de mișei
72. Cad frâele și dâșii duc lumea cum vor ei.

73. « Nainte de a pune pe brunele lui plete
74. Coroana mea de aur, — eu voiu ca să-l încerc.
75. Nu voi ca să se lase plăcerilor șirete
76. Ce strâng în lanț de roze a cugetărei cerc;
77. Nu voiu ca lumea asta cu visuri să-l îmbete,
78. Căci cei mai mulți din oameni după nimic alerg—
79. Să vadă 'n cartea lumii un înțeles deschis,
80. Căci altfel viața-i umbră și zilele sunt vis.

81. « De-aceea înainte de-a morți-mi sântă oră
82. V'am adunat, pe-al vieți-mi mintos areopag.
83. De-acolo de-unde râuri spumoase se coboară
84. În umbra 'ntunecoasă a codrilor de fag,
85. Pe muntele gigantic ce fruntea și-o strecoară

86. Prin nori până la soare— trăiește - un bătrân mag.
87. Când încă eram tânăr el tot bătrân era:
88. Al vremilor curs vecinic nu-l poate turbura.

89. «În fruntea lui e strânsă un ev de 'nțelepciune,
90. Viața lumii toate în minte-i a 'ncăput.
91. Trecutul... viitorul, el poate-a ți le spune;
92. Bătrânu-i ca și vremea cea fără de 'nceput
93. Și soarele din ceruri la glasul-i se supune,
94. Al aștrilor mers vecinic urmează ochiul-i mut.
95. De-aceea voiu ca dânsul pe fiul meu să 'nvețe
96. Cari cărări a vieții-s deșarte, cari mărețe.

97. «Dar el din a lui munte în veci nu se coboară,
98. Căci nu vrea ca să piardă din ochi a lumii căi,
99. Ca nu cumva măsura, cu care el măsoară
100. În lipsa-i să se schimbe... și el, întors din văi,
101. Silit ca să înceapă din începutul-i iar
102. Să nu poată s'oprească gândirea celor răi.
103. Și cine - enigma vieții voeștes'odescue
104. Acela acel munte pe jos trebui să-l sue».

105. Cu buclele lui negre, ce mândre strălucite!
106. Cu fața lui cea trasă, ce dureros de pal!
107. Cu ochii mari ce-și primblă privirile-i unite,
108. C'o frunte 'n bucle-și pierde puternicu-i oval -
109. Astfel feciorul tânăr pe cugetul-i (țintit e)
110. Stă rezemat de pragul auritului portal:
111. A tatălui său vorbă aude și se 'nchină -
112. Un semn că se supune măsurii ce-o destină.

113. S'apropie cu pasuri modeste, line, rare
114. Și umil în genunchi pe treapta de la tron:
115. « Pe mâne, pe când noaptea v'aprinde blându-i soare,
116. Când clopotul va plânge cu-al serei dulce ton,
117. Atunci eu mă voiu duce, pe calul pag călare,
118. M'oiu duce pân' la poala a muntelui Pion
119. Și apoi pe jos de-acolo eu muntele - am să sui
120. Ca gândurilor mele aripe să le pui.

121. « Aripe, ca să știe ce e deșertăciunea:
122. Să treacă ale lumii curs mizer și meschin,
123. Ca pasul vieții-mi toate să-l ducă 'nțelepciunea,
124. Ca sigur să calc calea vieții cea de spini,
125. Ca tot ce eu voiu face să fie fapte bune,
126. Să n'ascult decât glasul - adevărului senin;
127. Și sarcina vieții-mi să-mi fie cât de grea,
128. Voiu și s'urmez, părinte, cu râvnă calea ta».

II

1. În munți ce puternici din codri s'ardică,
  2. Giganți cu picioare de stânci de granit,
  3. Cu fruntea trăsniță ei norii despică
  4. Și vulturii 'n creeri palate-și ridică
  5. Ș'uimiți stau în soare privindu-l țintit .
-
6. Acolo prin ruini, prin stânci grămădite
  7. E peștera neagră zăhastrului mag;
  8. Stejari prăvăliți peste râuri cumplite
  9. Și stanuri bătrâne cu mușchi coperite;
  10. Încet se cutremur copacii de fag.
-
11. Vuind furtunoasa-i și strașnică arpă
  12. Trec vânturi și clatin pădurea de brad,
  13. Prăval pietre mari din culmea cea stearpă,
  14. Aruncă bucăți cu pomi și cu iarbă
  15. Ce 'n urlet în râuri se năruie, cad.
-
16. Furtuna la caru-i lungi fulgere 'nhamă
  17. Și-i mână cu glasul de tunet adânc,
  18. Vuiește a vântului arfă de-aramă
  19. Și vulturu 'n doliu copiii și-i chiamă,
  20. Prin nouri cad stele și 'n abis se sting.
-
21. Și grindini cu ghița cu ghemuri ca rodii
  22. Se sparg de a stâncelor coaste de fier
  23. Și 'n ceruri se 'ncurcă, auritele zodii
  24. Și dracii la râuri adun licapodii
  25. Și iarna mugește călare pe ger.
-
26. De-asupra-ăstui munte cu fruntea sterpită,
  27. De-asupra de lume, de-asupra de nori,
  28. Stă magul; privește furtuna pornită:
  29. De-asupra lui soare cu raza iubită,
  30. Desupt iarnă, ploae, zăpadă, fiori.
-
31. El cartea-și deschide, la ceruri privește
  32. Și zodii descurcă în lungul lor mers.
  33. E-o carte ce nimeni în veci n'o citește
  34. Cu semnele strâmbe întoarse - arabește :
  35. Sunt legile 'n semne din ăst univers.
-
36. Cu barba lui albă de vânt răscolită,
  37. Aruncă pe lume el ochii lui suri
  38. Și chiue vântul cu - aripa sburlită,
  39. Adună și sparge o turmă cumplită
  40. De nori ce aleargă trăsbind în păduri.

41. Prin noaptea bătrână, ursuză, voinică,
42. Prin nori ce se clatin, se luptă, se sparg,
43. Feciorul de rege trecea fără frică—
44. Pe munte lucește o flacăra mică
45. Cu raze ce taie 'ntunerecul larg.

46. În van la picioare-i fug râuri spumate
47. Și stâncele rupte în cale-i s'ațin,
48. Nimic nu-i în stare s'opreascăv'odată:
49. Cu pasul lui sigur prin râuri înnoată,
50. Se 'ndreaptă spre țelul cel mic și senin.

51. Stejarii cei rupți sunt podețe pe râuri,
52. Lumine de fulger cărări îi arat',
53. Deși cerul lasă a vântului frâuri
54. S'asvârle toți norii de-a muntelui brâuri,
55. El trece la astrul ce luce curat.

56. Retras în sală mare de marmură trandafirie,
57. Încins în strălucitul și negrul lui talar,
58. Privirea lui o 'nalță pe-a cerului câmpie
59. Și cugetul lui sboară în lumi fără hotar.
60. Și gând cu gând se 'mbină în lungă reverie
61. Și buzele-i se mișcă c'un zâmbet blând, amar
62. Și sufletul îl împlu dorinți nemărginite
63. Ca marea de adânce cu valur'le uimite.

64. Ce sufletu-i dorește se 'ntreabă și nu știe,
65. Se uită 'n stele, 'n lună, ce ca un vis de-argint
66. Cu fața ei cea blondă lungi nourii sfâșie
67. Și visuri lungi gândirea i-o 'mbată și i-o mint.
68. Aripa unui înger el simte că-l mângâie
69. Și neteda lui frunte o-atinge tremurând —
70. Și gâtul ăstui înger ar vrea ca să-l cuprinză,
71. Cu el să sboare 'n țara steloasă și întinsă.

72. Spun mite — zice singur — că orice om în lume
73. Pe-a cerului nemărgini el are o blândă stea,
74. Ce 'n cartea vecinicii e - unită cu-a lui nume,
75. Că pentru el s'aprinde lumina ei de nea;
76. De-aceea 'ntreb gândirea-mi ca să-mi răspund' a nume
77. Din marea cea albastră, care e steaua mea?
78. E - acel trandafir roșu, ce mut - duios - uimit
79. Lucește - un gând de aur de-asupra-mi în zenit?

80. Un om se naște — un înger o stea din cer aprinde
81. Și pe pământ coboară în corpul lui de lut,
82. A gândurilor aripi în om el le întinde
83. Și pune graiul dulce în pieptul lui cel mut.

84. candelă a vieții, de cer steaua depinde
85. Și împlă scriind soarta a omului născut.
86. Când moare a lui suflet aripele și-a 'ntins
87. Și returnând în ceruri pe drum steaua a stins.

88. Dar ce e acea steauă? E-o candelă aprinsă,
89. De-a cerului mari valuri e dusă pe-al ei drum?
90. E-o pară aurită de-a firii pom suspinsă
91. Ce cade scuturată de-a morții lung samum?
92. Și dacă e o lume puternică, întinsă,
93. De viața mea-i legată viața unei lumi?
94. Pe capul meu și 'ntoarce destinurile sale
95. Când mor ea cade stinsă 'ntr'a chaosului vale

96. De ce de-a mea viață o lume e legată,
97. De ce un înger palid din cer s'a coborât
98. Ca trupul meu să 'nvie cu flacăra-i curată,
99. De ce-un geniu coboară în corpul cel urât,
100. De ce orice ființă din cer e condamnată
101. viață să petreacă în scutece vârit?
102. Cine prescrie legea la orice înger blând
103. Ca 'n viața-i să coboare odată pe pământ?

104. Și murii netezi, roșii, de marmură curată
105. Lumina lunii blânde în sală o resfrâng.
106. Și aeru 'mprejuru-i, lumina-i colorată,
107. Căci razele se 'mbină, se turbură, se frâng,
108. Și 'n dulcea atmosferă uimită, purpurată
109. S'aud glasuri ușoare ca arfe care plâng.
110. Dar nu-i sunet aieva... ci-a gândurilor sale
111. Glas tremurat și dulce îi răspundea cu jale:

112. Când Dumnezeu crează de geniuri o ceată
113. Să cerce vrea p' oricare de-i rău ori de e bun,
114. Căci nu vrea să mai vadă cum a văzut odată
115. Că cete rele d' îngeri la glas nu se supun,
116. Că cerul îl răscoală cu mintea tulburată
117. Pân' ce trăsniți se prăvăl în chaosul străbun;
118. De-aceea-în om ce naște, din îngeri ori și care
119. Odată 'n vecinicia-i coboară spre cercare.

120. Când sună 'n viața lumii a mieze - nopții oră
121. Atunci prin ceruri împlă zâmbind amorul orb,
122. De îngeri suflete - albe văzându-l se coloră
123. Și ochii lor albaștri privirea lui o sorb;
124. Plecând spre pământ ochii ei timizi se 'namoră
125. În pământești ființe cu fragedul lor corp
126. Și prin a lumii vamă cobor bolnavi de-amor
127. În corpurile de - oameni ce - aștept' venirea lor.

128. Dar pân' ce corpu 'n lume un înger îl cuprinde,
129. De-asupra vămii lumii pe luminoase căi
130. Imperiul lui cel mare o stea în cer aprinde —
131. Acolo el domnește, lăsând a lumii vâi.
132. Dar de viața-i lumească domnia 'n cer depinde:
133. De-i rău, steaua s'aruncă în noaptea celor răi
134. Și lumile nestinse pe-a cerului cununi
135. Imperii sunt întinse a îngerilor buni.

136. Abia părăsesc unii a domei mari pilastri,
137. Abia părăsesc cerul și înfloritu-i cort,
138. Abia au vreme - a pierde puternicii lor aștri .
139. Coboară 'n lume, află amorul lor că-i mort.
140. Atunci îl iau în brațe și luminând albaștri
141. În lumea lor bogată cu lacrimi ei îl port —
142. Sunt îngeri blânzi și timizi, așa nevinovați
143. Încât în astă lume nu trebuiesc cercați.

144. A unui înger palid ursita pământescă,
145. Legată e de soarta corpului ce-l aleg.
146. Atârnă de viață domnia lor cerească:
147. Ce samănă în lume, în stele ei culeg;
148. Nefericiți adesea, ce-o soarte 'mpăratească,
149. Un om ce-i născut mare în lume își aleg;
150. Un împărat puternic dar înfocat când moare;
151. stea urieșască în caos se coboară.

152. Dar în acest cer mare ce 'n mii de lumi lucește
153. Tu nu ai nici un înger, tu nu ai nici o stea,
154. Când cartea lumii mare Dumnezeu o citește
155. Se 'mpiedică la cifra vieți-ți făr' să vrea.
156. În planu - eternității viața-ți greșală este,
157. De zilele-ți nu este legat'o lume-a ta.
158. Genii beau vinu - uitării , când se cobor din ceruri;
159. Deschise-ți-s, nebându-l, a lumilor misteruri.

160. Greșeli de astea 'n lume se 'ntâmplă adesea multe
161. Și 'ncurcă-a vecinicii mult înțeleptul plan.
162. Găsești în lume oameni cu mințile oculte
163. Cari cunosc a lumii gândire de titan;
164. Să știi însă, că, oamenii în veci nu vor s'asculte
165. Și 'n basme au un nume: li zice năsdrașan.
166. La gânduri uriașe a lor minte asudă,
167. Da oamenii-i înconșor și nu vor să-i audă.

168. Deși rari și puțini-s, lumea nu va să-i vază,
169. Viața lor e luptă, când mor se duc neplânși.
170. Ei n'au avut la leagăn un blând înger de pază
171. Și-a lor ochi de durere sunt turbure, și stinși;
172. Dară deși blânzi îngeri își varsă a lor raze

173. În sufletul lor, totuși ei mari îs și distinși,
174. Căci Dumnezeu în lume le ține loc de tată
175. Și pune pe-a lor frunte gândirea lui bogată.

176. Dar—e un înger palid cu lungi aripi și negre,
177. În aste firi mărețe în veci e 'namorat .
178. Păcat numai c'amoru-i stinge sisteme 'ntegre,
179. Întorsu lui omoară p' oricine l-a-ascultat,
180. Seducător trimite plăcerile - alegre
181. Și de ascuți cântarea-i geniu-ți e sfârmat.
182. A celor trecătoare în mâna lui e soarte,
183. Frumosu-i ca nealții și numele-i e: Moarte !

184. De-aceea să n'ascuți tu sublima lui cântare
185. Căci morți-s pe vecie acei ce o ascult,
186. În fiecare secol un alt amant el are
187. Și cel care-l iubește rămâne 'n veci ocult.
188. Ascultă glasul-mi rece: eu sunt un seraf mare.
189. De Domnul eu trimisu-s, căci te iubește mult,
190. Să scap a ta ființă de caosul-i imens —
191. Eu în glasul gândiri-ți am pus acesta sens.

192. Că dincolo de groapă imperiu n'ai o lume,
193. De asta ție n'are de ce să-ți pară rău;
194. A geniului imperiu : gândirea lui — anume;
195. A sufletului spațiu e însuși el. Ca grâu
196. Vei sămăna în ceruri a gândurilor sume
197. Și - atunci realizate vor fi, vor sta mereu.
198. Că 'n lumea din afară tu nu ai moștenire,
199. A pus în tine Domnul nemargini de gândire.

200. În aste mari nemargini unde gândiri ca stele
201. Lin înfloresc, miriade s'amestecă, contrag;
202. Zidite 'n dome mândre, de cugetări castele
203. Se darmă la suflarea-ți și 'n taină se desfac
204. Sau la dorința-ți numai se mișcă ca mărgelile
205. Și sun' cântări, ce vibră — se 'ntunecă și tac;
206. Astă nemărginire de gând ce-i pusă 'n tine
207. lume e în lume și în vecie ține.

208. Când mintea va cuprinde viața ta lumească,
209. Când corpul tău cădea-va de vreme risipit,
210. Vei coborî tu singur în viața-ți sufletească
211. Și vei dura în spațiu-i stelos nemărginit;
212. Cum Dumnezeu cuprinde cu viața lui cerească
213. Lumi, stele, timp și spațiu ș' atomul nezărit,
214. Cum toate-s el și dânsul în toate e cuprins
215. Astfel tu vei fi mare ca gândul tău întins.

216. De - astă viață mândră de vrei să ai o știre

217. Gândește num' atuncea la visuri și la somn,
218. Ca mort e corpul rece în noapte, nesimțire,
219. Pe creațiuni bogate sufletul este domn;
220. În ocean de stele, prin sori, nemărginire,
221. El împlă, risipește gândirile prin somn,
222. Deși nu sunt aevea aceste lumi solare
223. El tot le vede, simte, le - aude și le are.

224. Când omul risipitu-i, un lut fără suflare,
225. Sufletul în afară rămâne surd și orb:
226. Un cântec fără arpă, o rază fără soare,
227. Un murmur fără ape, e suflet fără corp,
228. Dar înăuntru-i este o lume 'ntinsă mare,
229. Aevea-i pentru dânsul. Cum picături ce sorb
230. Toate razele lumii într'un grăunte - uimit ,
231. În el îs toate, dânsul e 'n toate ce-a gândit,

232. Seraful își sfârșise vibrata - cugetare ,
233. Gândirea tace - asemeni în fiul de 'mpărat,
234. Și galbenă ca ghiața ruptă din nori răsare
235. Luna și trece moartă pe cortu' nnourat
236. Și cerul nori gândește, nori mari de răsbunare
237. Ce vor să biciuiască pământul răsculat
238. Și noaptea - înșiră ceasuri pe firu-i incolor
239. Ca râul care-și mână trecutu 'n viitor.

240. Deodată vede că nori se despică
241. În două și cale îi fac printre ei.
242. Ajunsu-i în culme, sub dânsul o clică
243. De vânturi s'alungă prin nouri și-și strică
244. Aripa de stânce, se clatin' în văi.

245. Sub el vijelia cea neagră, turbată,
246. Cu caii de fulger cutreer' nebuni
247. Și bate în vânturi, pe nori răsturnată,
248. Ea stâncile 'ndoaie și grindină fată,
249. Amestecă lumea, frământă furtuni.

250. De-asupra-i pe bolta albastră, senină,
251. Cald soare lucește și împlă cu drag.
252. Pe-a muntelui streșnă de stânci în ruină,
253. Pe-o stea prăvălită, cu cartea în mână,
254. Adânc se gândește puternicul mag.

255. « Părinte — el zice — și - adânc i se 'nchină,
256. Bătrânul meu tată aici m'a trimis ».
257. « Venit-ai? — bătrânul răspunde — suspină,
258. Pe fața lui trece zâmbire senină,
259. C'o mână el cartea cea veche a 'nchis.

260. «Văzut-am din carte-mi, că viața bătrână
261. Curând se sfârșește — ș'asupra - ăstui gând
262. Uitat-am eu lumea — durere străină
263. În suflet pătrunse, cu - aripi de lumină—
264. Și pân' mă uitasem scăpă din pământ

265. «Furtuna turbată... Din mii de furtune
266. Ce - asupra pământului îmblă sburând
267. Sunt câteva cari de mult îs nebune,
268. De-aceea legate de pietre bătrâne
269. Le țin încuiate 'ntr'a muntelui fund.

270. « Și pân' m'apucase de tatăl tău jele
271. Bag seama că una din ele-a scăpat,
272. A rupt cu aripa v'o câteva stele,
273. Trântitu-le-a 'n nouri și 'n vânturi rebele
274. Și codrii mei vecinici i-a mai măturat.

275. «Așteaptă, copile, să caut o vrajă
276. În carte... Să chem eu giganticul vânt,
277. Pe aripi să-i pue o mie de maje,
278. S'o lege de stânce, să-i stee de strajă
279. În neagra 'chisoare în fund de pământ... ».

280. Șoptește: vânt falnic furtuna o 'nhață,
281. Aripele-i leagă — o bagă în stânci,
282. Acolo cu lanțuri o leagă de brațe;
283. Cu 'ncetul a cerului nori se desfață
284. Încet se 'ncrețesc peste văile - adânci .

285. «Copile, acuma pericol nu este —
286. Urmează-mi în munte, în salele-mi mari,
287. Acolo-mi vei spune de tatăl tău veste.
288. În viața-ne fost-am Pilad și Oreste —
289. El moare—și 'n lume rămân singur iar.

290. «Nainte de moarte trimis-a pe tine,
291. Ca vieți-ți să dau eu bătrânul meu sfat
292. Și asta de sigur făcut-a el bine:
293. Primejdii te-așteaptă și, fără de mine,
294. Se poate de ele că n'ai fi scăpat.

295. «De-ai fi ca alți oameni atuncea se poate
296. Ca soarta ta 'n bine din rău aș schimba,
297. Dar semnul tău nu stă în cartea mea toată.
298. A sorților stele de mine-s purtate
299. Da tu în tot cerul nu ai nici o stea.

300. De-aceea eu nu pot nimic pentru tine.
301. Scrisoarea-ți menită eu nu pot s'o schimb,

302. Ce e, pot preface... Ce 'n stele senine
303. Nu-i scris — eu nu pot ști. Sunt scrieri streine
304. Gândite de Domnu 'ntr'a sorilor nimb.

305. «Dar pot să-ți arăt a pierzărilor cale
306. Ca 'n ea să n'aluneci, ca neademenit
307. De-un înger c'ochi verzi cu trăsurile pale,
308. Ce lumii aduce durere și jale
309. De moarte, de care adânc ești iubit».

310. El zice ș'a lene coboară la vale,
311. La porți uriașe ce duc în spelunci.
312. De stânci prăbușite gigantici portale
313. Descue și intră în mândrele hale
314. De marmură neagră, întinse și lungi.

315. Pilastru de aur pe muri se coboară,
316. Pe jos sunt covoare țesute 'n flori vii
317. Și stele , în candeli dulci raze presară
318. Și aeru-i dulce ca 'n noaptea de vară
319. Și razele-s calde și trandafirii.

320. Prin hala cea mare cu pasure line,
321. Ei trec și prin bolte săpate 'n granit
322. Ei intră 'ntr'o sală cu miroase plină;
323. A murilor marmuri lucind ebenine
324. Ca negre oglinde de tuciu lustruit.

325. Bătrânul în urmă-i el poarta o 'nchide.
326. Adânc întuneric i'nconjur' atunci —
327. Pe masa cea mare încet el aprinde
328. Potirul albastru viorelei cei blânde,
329. Ea - aruncă 'n negru - aer raze, vinete dungii.

330. Pe-un tron, împăratul, de roșă mătasă
331. S'așază, se uită 'n marmoreii muri.
332. Bătrânul alături pe-un scaun se lasă
333. Și flori răspândesc adormite miroase
334. Ca mirosul proaspăt a verzii păduri.

335. Și razele - albastre prin sală aleargă.
336. Fantastic bătrânul s'ardică și blând
337. În aer înalță puternica-i vargă.
338. Pe-oglinde cea neagră, profundă și largă
339. Încet încet pare o umbră de-argint.

340. E vână la față ca mărgăritarul,
341. Pe albiu lui umeri aripi se desfac
342. Și luciu c'argintul îi este talarul;
343. În mâna lui mică el ține păharul

344. Somniei... Pe frunte-i flori roșii de mac.
345. Cad pletele, blonde și lungi spice de - aur ,
346. Închisă 'n lungi gene privirea lui stă;
347. cupă cu versuri, cu cifre de maur
348. I-a 'n mână Bătrânul — ca sânge de taur
349. Un vin roșu toarnă și regelui dă.
350. Văzând umbra albă pe negrul părete
351. Din tron împăratul genunchie uimit,
352. În vis umbra râde — și lungile-i plete
353. Ca aurul blonde se las răschiețe
354. Pe netezii umeri, pe albul ei gât.
355. « E somnul, bătrânu 'n ureche îi spune —
356. vorbă să nu spui, căci dacă nu taci
357. Ca visul el piere — cu greu se supune
358. La magica-mi vorbă — las stele să sune,
359. Ca 'n tabla cea neagră să-l prind — Tu să faci
360. «Ce-oiu spune». O cupă pe margini cu aur
361. El ia și 'n ea varsă cristalicul vin.
362. Stau în jurul cupei cu cifre de maur
363. Obscunse vrăji scrise... Ca sânge de taur
364. E vinul și totuși e clar ca rubin.
365. «Bea—zice—atunci somnul din muri se coboară
366. Și ochii-ți sărută cu dulce surâs;
367. Atunci tu grumazu-i cu brațu 'nconjoară ,
368. El aripa lui și-o ridică și sboară,
369. Te duce cu dânsul în lumea de vis».
370. Și Junele bea și adoarme. De-odată
371. Pe ochi buze calde și moi a simțit.
372. El brațul și 'ntinde și 'nlănțue 'ndată
373. A umbrei dulci umeri și netezi... Umflată
374. El simte aripa că 'n sus a pornit.
375. Pe umerii umbrei el fruntea și-o lasă
376. Și - aude suflarea-i cea caldă bătând
377. Și dus el se simte în lumi luminoase,
378. În corure sfinte, prin stele - auroase
379. Aude cum sună aripa de-argint.
380. El ochi-și deschide, de-asupra lui vede
381. Doi ochi mari albaștri, adânci visători.
382. A lui fericire el mai că n'o crede,
383. El gura și - apasă pe blondele-i plete
384. Și fața cea pală i-o mângâie 'n dor.

385. E beat de a visului lungă magie,
 386. În brațe-i pe înger mai tare-a cuprins
 387. Și umbra surâde, cu - aripa -l mângâie
 388. Și gura-și apleacă în dulce beție,
 389. I-apasă pe buze-i sărutu-i aprins.
390. «Vezi tu, zice umbra, pe-a hăului vale:
 391. Pământul cu munți-i ce fumegă stins,
 392. Cu mări adormite ce murmură 'n jale;
 393. Dorm populii, țări și cetățile sale.
 394. De-asupra-ți oceanul de stele întins.
395. «Pământul departe 'ntr'un punct s'a contrage
 396. Căci lumi de departe în puncte se schimb,
 397. Dispar a pământului visiune vage,
 398. A stelelor țară curată se trage,
 399. Aleargă, trăiește a astrilor timp.
400. « O stea, un imperiu întins e și mare,
 401. Cu sute de țări și cu mii de ființi.
 402. Cetățile mari răspândite-s în soare,
 403. Palate de-argint se ridic gânditoare
 404. Și regii sunt îngeri cu aripi de arginți ».
405. Și sufletul liber privirea-i sântită
 406. nalță pe stelnicul, marele plaiu:
 407. patrie nouă sublimă, iubită,
 408. De cântece plină din veacuri fugite —
 409. Aici lumea - antică urmează-a ei traiu.
410. «Vezi steaua că munții și 'ntoarse și marea
 411. Îmblând neclintită în vecinicu-i mers.
 412. A anilor spaț le destină un soare:
 413. La una-i mai mic și la alta mai mare
 414. Căci sorii scriu timpu 'n acest univers.
415. «Curând vom ajunge pe steaua senină,
 416. Pe care în ceriuri numesc-o a mea.
 417. De visuri, de umbre, de cântec e plină.
 418. Curând vom intra în câmpia ei lină
 419. Și 'n urmă-ți pământul rămâne - o stea.

III

1. Magul rămas în munte, din el ieși afară,
2. Pe-o piatră detunată el șede peste văi,
3. Privește. - Codrii mângâiu cu vânt de primăvară
4. A lui frunte uscată, adâncii ochi ai săi.

5. Se suie 'n vârful de munte, o stea din cer coboară
6. stea, vultur de aur, cu-aripele de foc,
7. Pe ea șezând călare, în infinit el zboară,
8. Stelele scilipeau sfinte și 'n cale-i făceau loc.

9. Și răsfirați în spațiu îngeri duceau în poale
10. A lumilor adânce și blânde rugăciuni
11. Și întinzând în vânturi aripele regale
12. L'a lumii trepte - albastre le duc și le depun.

13. Pe magul cel puternic ei îl salută 'n cale,
14. El trece dus de steaua ce zboară ca un gând
15. Și când veni sânt, mare, pe-a chaosului vale
16. Dă drum stelei, s'aruncă în hăul fără fund.

17. De-asupra vedea stele și de desuptu-i stele,
18. El zboară fără preget ca tunetul rănit;
19. În sus, în dreapta, 'n stânga lanurile de stele
20. Dispar. — El cade - un astru în caos asvârlit.

21. Căci la un punct albastru privirea-i ațintită:
22. L'a chaosului margini un astru blând ușor;
23. Cale de mii de zile el cade 'ntr'o clipită,
24. Sboară ca gândul care l-aruncă în viitor.

25. Din ce în ce s'apropie de lumea depărtată,
26. zi mai are încă și' ajunge 'n luna lui.
27. Acolo el răsuflă de calea-i depărtată —
28. De pe-un munte a lunii aruncă ochii lui.

29. Cu ochii plini de lacrimi la acea stea privește
30. Ce lumina albastră mergându-și drumul său;
31. Ce liniștită-i dânsa, în pace ea pășește,
32. O, cum iubesc eu steaua, unde m'am născut eu.

33. Mai e 'n tot universul o stea plină de pace,
34. Neturburată, vecinic de ură, de război;
35. În toate Creațiunea gura ei vecinic tace,
36. N'o bântuie griji rele, n'o bântuie nevoi.

37. «E-un om, care pe dânsa nefericit se ține
38. Dar nu-i nefericirea în stea, ci e în el,
39. Dar soartea lui schimba-voiu, din rău oiu face bine—
40. Cobor acum în astru-mi să-l mângâiu și pe el ».

41. Din vârful de munte 'n lună în spațiu iar s'aruncă,
42. În clipă - ajunge 'n norii ai astrului natal,
43. Cu - amor el îl privește, cu o privire lungă,
44. În funii lungi el rupe al nourilor voal.

45. L-întinde, l-împletește, din el își face scară,
46. - aruncă - în zarea lungă de flutură în vânt,
47. Apoi pe ea cu 'n cetul bătrânul se coboară
48. Pe mare, care-și mișcă mii valuri tremurând.

49. Din norii cei mai deși el luase o bucată,
50. Își face din ea luntre, ce luneca pe val,
51. A mării unde - albastre alunecă 'nspumate
52. Și-l duc în leagăn dulce, prin cânturi de pe mal.

53. Din insule bogate cu mari grădini de laur,
54. Lebede argintoase aripele 'ntinzând
55. Veneau sfâșiind apa la luntrea lui de aur
56. Și se 'nhămau la dânsa și o trăgeau cântând.

57. Bătrânu 'n manta-i albă înfășurat visează
58. Iar lebede - argintoase luntrea bogată trag,
59. Al valurilor cântec pe el îl salutează —
60. Pe fruntea-i împletită e-o ramură de fag.

61. Plutind cu repejune sub palida lumină
62. A lunei, ți se pare al mării Dumnezeu,
63. Cântat de îmmiirea valurilor senină
64. Și îngânat de lebezi în dulce visul său.

65. Luntrea, un vis de aur, pânza albastră-a mării
66. sfâșie — și - aproape ea vine - acum de mal,
67. Un mal de pietre suie, de stânci frânte rebele,
68. Ce stau lovind cu poala în înspumatul val.

69. Acolo printre stânce bătrâne și schelete,
70. Un templu în ruină, de apă înneecat,
71. Pe jumătate murii și stâlpii și-i înclină
72. Și stă 'n curând să cadă de vreme sfârâmat.

73. În scorburii de părete trăiește - un biet călugăr
74. Tânăr, frumos — dar însă ca umbra el e slab.
75. Din stânce năruite, din pietre și din bulgări
76. Făcu cărări spre fundul al templului arab.

77. Acolo prigonit stă de visuri și de gânduri.
78. Ce vrea nici el nu știe, se chinuie 'nzădar,
79. Doarme pe-un pat de trențe ce-i pus pe două scânduri,
80. Nu bea apă d' isvoare , ci valul mării - amar .

81. Astfel el vrea viața s'o sfarme, s'o scurteze.
82. De ce? și pentru cine el singur n'a știut.
83. Astfel se chinuiește în rugăciuni ascese
84. În câte-o biată arfă din arcul sfârâmat.

85. arfă de aramă cu coarde ruginite,
86. El sbârâie pe dânsa un cântec desolat.
87. Strune - amorțite tremur de mâna lui trezite.
88. El chiamă cu cântarea-i o umbră ce-a visat.
89. Ș'acum el sta în lună pe-o piatră risipită
90. Și cântecu-i în noapte sbura mult dureros,
91. Părea c'așteaptă-în aer pe umbra lui iubită
92. S'o vadă, astfel ochiu-i țintea întunecos.
93. Magul pe-o piatră seacă din luntre se coboară.
94. Pe-a valurilor fugă el drumu-apoi îi dă —
95. Pe-o stânc'apoi se suie — pe-ascetul îl măsoară
96. Cu ochiul. Ca geniul vâsduhului el stă.
97. Călugărul îl vede, arfa scapă din mână,
98. Pe buze-i trece-un zâmbet ascet, slăbit, amar,
99. El stânca lui o lasă, la mag încet el vine
100. Și mâna lui o prinde — și 'ntreabă cu glas rar:
101. «Ce-ai mai făcut părinte... iar ai venit la mine.
102. Crezi tu c'o să mă mângâi pe mine? nu, în veci
103. Surd este al meu suflet l'a tale vorbe line
104. Cum stâncele la glasu-mi surde rămân și reci.
105. «O vino colo 'n scorburi ca să-ți arăt fereasta
106. Pe care umbra blândă ieri noaptea a venit
107. Prin stâlpi 'n prăbușeală... prin arcuri sparte... Asta...
108. Pe-aici pe-o scară, de-aur ea blândă a intrat».
109. «De-aceea te-ai retras tu, îi zice magu' atuncea,
110. Să trăiești în ascese gândind la Dumnezeu,
111. Bând apa mării amară în negrele spelunce —
112. Ca să domini în tine ispita, geniul rău!...»
113. «Ispită neagră dânsa?, un geniu rău, o, nu el
114. Răspunse trist și dulce fantasticul ascet.
115. De-ar veni ceriul însuși aceasta să mi-o spue,
116. De-ar spune-o dânsa însăși — eu totuși nu o cred.
117. «Aș crede mult mai iute că vrea să mă înșele,
118. Că vrea să-mi cerce-amorul adânc însă fatal,
119. De-aș spune numai chipul cum privirilor mele
120. S'arată — n'ai mai crede că-i geniu infernal.
121. Când ca un vis argenteu plutește blonda lună
122. Prin marea - albastră 'n ceruri, prin somnoroșii nori,
123. Când noaptea-i o regină lunatecă și brună,
124. Când valuri lovesc țarmii cu spumele răcori,

125. «Eu de pe stâlpul negru iau arfa de aramă,
126. Arfa a cărei sunet e turbur, tremurat,
127. Arfa care din pietre durerile le chiamă,
128. Din stâncile stârpite, din valu 'nfuriat...
129. « Și cânt... Din valuri iese câte o rază frântă
130. Și pietrele din țărături îmi par a suspina.
131. Din nori străbate-o rază molatecă și blândă,
132. rază diamantă cu - albeața ei de nea.
133. «Și raza mă iubește, mângâie a mea frunte
134. Cu-a ei lumină blândă — o muzică de vis
135. Din aer și din mare cântului meu răspunde,
136. Cântec născut din ceruri și-al mării crunt abis.
137. «La mijlocul de aer, în sfera de lumină,
138. Din frunte-mi se retrage raza cea de cristal,
139. Ea prinde chip și formă, o formă diafanină,
140. Înger cu aripi albe, ca marmura de pal.
141. «Și se coboară palid pe drumul razei sale
142. Și se coboară - alene, cu cântecu-mi l'invoc
143. Și haine argintie coprind membrele sale,
144. Prin păru-i flori albastre, pe frunte-o stea de foc.
145. «Eu stau uimit și palid... mâna-mi involuntară
146. Se mișcă tremurândă pe coardele de fier,
147. Ce caută - al meu suflet în acea sfântă oară
148. De la turburii creeri în van eu samă cer.
149. «Cine-ar fi oare umbra aceea argintie
150. Ce vine la cântarea-mi când cu o rugă-o 'nvoc,
151. Când provocați de arfă-mi răspund valuri o mie,
152. În nopți când pricep scrisul al stelelor de foc?
153. «Cântând pe a mea arfă sălbatecă, vibrândă,
154. Am pus în ea o parte a sufletului meu.
155. E partea cea mai bună, mai pură și mai sfântă
156. Ce într'o noapte albă, pe-o rază tremurândă
157. Părăsi lemnul putred, sburând la Dumnezeu.
158. «Când noaptea însă-i caldă, molatecă și brună,
159. Atunci o chem din mare, atunci o chem din lună
160. Pe-acea parte iubită a sufletului meu
161. Și ea venind prin noapte ca o rază de soare
162. Coboară pe-a mea frunte nebună visătoare,
163. Pân' se preface 'n chipul ce l-am visat mereu.
164. «Nu e vre o fantasmă nebună și deșartă,
165. E o făptur' aievea, cu gând din gândul meu,

166. Dintr'un noian de raze am întrupat-o eu
167. Și inima-mi o chiamă, gândirea-mi o desmiardă
168. Și sufletul din mine e și sufletul său.
169. «Tot ce-am gândit mai tânăr, tot ce-am cântat mai dulce,
170. Tot ce a fost în cântu-mi mai pur și mai copil
171. S'a 'mpreunat în marea aerului steril
172. Cu razele a lunii ce 'n nori stă să se culce
173. Și a format un înger frumos și juvenil».
174. «Nebun ori ești lunatec — bătrânul murmurează...
175. E visul tinereții, e sete de amor.
176. Îngerul tău e-o rază și trupul ei un nor...
177. La cântecul tău eco răspunde plângător
178. Și tu 'mpopulezi marea cu suflete de raze
179. Și stelele de cântec le împli visător.
180. «Ia una câte una icoanele pălite,
181. Ia una câte una o und', o stea de foc
182. Și toate sunt nimica... când toate la un loc
183. Pot în tine visarea și cântul să-l escite,
184. Mîntea să-ți strice poate al razelor blând joc,
185. Ce se 'mpreună 'n aer, care se sparg în nori,
186. Care răsfrîng în valuri spumânzi și gemători».
187. - «Și dac'ar fi, ce-mi pasă? Chiar pala nebunie
188. Se poate că trezită, a 'nfîpt ochii cumpliți
189. În fruntea-mi veștețită, în creeri rătăciți
190. Și 'n jurul ochilor mei gravă ca la stafie
191. Afunde și teribili, lungi cearcăne de plumb ?
192. Fie așa - eu nu zic... Și totuși nebunia
193. Cum e, cu chipul dulce, cu care m'a coprins
194. Îmi place - cum îmi place visul de raze nins,
195. Îmi place cum îmi place o umbră argintie.
196. Tu cugeți. Cugetarea cu raze reci pătrunde,
197. Lovește chipul dulce creat de fantasmă
198. Și acest chip devine palid ca o stafie
199. Și'ndată ce-l privești tu el stă să se confunde
200. Cu locul de-unde vine, cu norii ori cu unde.
201. Dar eu... eu nu sunt astfel... Mie-mi place visarea.
202. Fie ca chiar un basmu, numai fie frumos,
203. Înger c'ochi mari albaștri, cu chipul luminos...
204. Și iert că el se stinge, cum aprind lumânarea.
205. Căci n'o aprind... din contră... Ca cel ce-i place - un vis
206. Și chiar trezit de friguri el ține ochiu 'nchis
207. Ca mai departe visul frumos să îl viseze,
208. Asemenea uit lumea și eu... sunt bucuros
209. De pot prelungi încă visul meu radios.
210. De n'ar fugi 'nfidelul... O de ar sta mereu
211. Să oglindezîntrînsul adânc sufletul meu

212. Cu cântecu-mi ferice, simțirea să-i desmierd
213. Și 'n ochii mari și bolnavi ființa să mi-o pierd...
214. De n'ar fugi!... dar fuge... Fuge cum luna plină
215. Încearcă după codri greu capul de-l înclină
216. Și fuge și se duce pe-o rază iar în sus,
217. Se pierde în ruina castelului sdrobit...
218. E sufletul meu palid, e sufletul meu dus
219. Ce părăsește lumea de cer ademenit.

.....

220. «O, de-aș muri odată... Cu corpul meu de plumb
221. Să simt cum morții aspre molatec eu sucumb
222. Iar sufletul... o parte ce 'n mine-a mai rămas
223. Să sboare - unde-l așteaptă amorul în estas,
224. Să' sboare unde partea-i cea jună, dulce, pală
225. Plutește printre stele... iar stelele-i e sală
226. Un corp de raze blonde... Căci am pluti 'mpreună
227. Prin norii cei lunateci, prin stelele ce sună
228. Și ne-am dori cum raza dorește-o altă rază,
229. Una în brațul altei lumină fac frumoasă.
230. Dar nu se poate încă... căci corpul meu de lut
231. Un sclav greoiu și rece - e sclav - dar e astut.
232. Mă ține 'n pieptul bolnav... și 'n brațul încă tare,
233. Când sufletul meu liber vrea să s'arunce 'n mare
234. Să scape d'el odată....
235. În astfel de momente mă speriu eu de mine.
236. O, de ar fi o moarte, fără ca eu să mor,
237. Eu aș cuprinde-o 'n brațe și aș strânge-o cu dor».

238. Magul adânc gândește și 'n minte-și desfășoară
239. Soartea omului care l-avea 'naintea sa.
240. Sărac, uimit fusese în lume - odinioară
241. Dar gândul lui puternic viața-i apăsa.

242. Acest cap trist și palid coroana vrea să poarte
243. Și azi pe el se vede un negru comanac.
244. Acești umeri voit-au să duc' a lumii soarte
245. Și azi acopăr trențe și rasa de șieac
246. Și capu - acest ce 'n perini de tron ar fi dictat moarte
247. Azi doarme 'n pat de trențe, drept perină un sac,
248. Picioarelor rănite 'n sandale îi-era dor
249. De salele de marmuri, de-a tronului covor.
250. Desculț îmbla pe uliți, de visuri mintea plină
251. Și 'n lungele-imiserii, ca 'n mare cufundat,
252. Visa că 'ntreaga lume la dânsul o să vină,
253. Că el de lumea 'ntreagă va fi încoronat.
254. Coroane el împarte la regi. - Și la regine,
255. Iubindu-le 'ngenunche. Palate - a ridicat
256. Femeilor ce viața și-o 'nchină la plăceri,

257. Ce trupul de zăpadă și-l scaldă 'n negru păr.
258. Dar foaea se întoarce... Cu greață și scârbire
259. Îi păru - atunci că lumea e toată joc de cărți.
260. Atunci el se retrage în muri de mănăstire
261. Și capul și-l cufundă 'ntr'alumei sfinte cărți.
262. Pe murii în risipă o candelă subțire
263. Chilia înnegrită lumină. Și prin părți
264. Necunoscuta lumii gândirea lui pribeagă
265. Străbate cu - aripi mândre nemărginirea 'ntreagă.
266. În van pune pe suflet greoile cătușe
267. De gânduri uriașe, de 'nalte rugăciuni.
268. În van în a lui urmă a 'nchis a lumii ușă
269. La visele ei turburi, cu mari deșertăciuni;
270. Pe focul cugetării a presurat cenușă,
271. Ci sub cenuș' ard încă consumători cărbuni.
272. Atunci visul măririi s'a șterge 'n a lui gând
273. Când peste spuza sură se va turna pământ.
274. Atunci claustrul îl fuge - și 'n țărături sterpi de mare
275. Se trage să găsească liniștea-i ce s'a dus,
276. Dar vai! ș'acolo-l urmă visările-i amare
277. Căci lumea cu-a ei visuri gândirea i-au supus.
278. Aici însă visarea-i e adânc - omoritoare
279. Căci în chip de femees'arată 'n aer sus.
280. Lumești gânduri într' alt chip împleau sufletul său.
281. El cugeta la toate, ci nu - la Dumnezeu.
282. Pe noaptea-i sufletească, tainică, rece, stinsă,
283. Căzu ploaie de raze cu cer senin și dalb
284. Și sufletu-i se împle iar cu icoane - aprinse ,
285. auroră-l împle cu aeru-i rozalb.
286. Din cer cade a lene o dulce stea desprinsă
287. Și se prefăce 'n înger, plâns de iubire, alb,
288. Și 'n inimă-i aude un dulce glas de-argint
289. Ca sunetu-unui clopot prin noapte aiurind.
290. Magul își răzgândește-a călugărului soarte!
291. « E - aievea cea ființă, visele-ți nu te mint
292. Dar nu-i aci în lume... E sufletu-unei moarte
293. Pe care 'nsă eu însumi pot ca să-l reaprind.
294. Pot s'o topesc în forma de lut care s'o poarte
295. Și idealu - eteric în lut eu pot să-l prind,
296. Dar nu aici.—Aicea de viață n'are parte;
297. Vom merge 'n lumea unde trăiește mai departe».